

125 години

БЪЛГАРСКА ТЕЛЕГРАФНА АГЕНЦИЯ

 ВАШАТА БТА
ВХОД
 Нямаме профил?

Търсете ключова дума или израз

[Подробно търсене](#)
[НАВСЯКЪДЕ](#)
[Начало](#) > [ЛИК](#)

Художникът Недко Солаков води обиколка на „Жорж Папазов – Осветителят“ в Националната галерия

Снимка: Националната художествена галерия

СОФИЯ, 20.02.2023 19:29 (БТА)

Художникът Недко Солаков ще води необичайна обиколка на изложбата „Жорж Папазов – Осветителят“ в Двореца, разказват от Националната художествена галерия (НХГ).

СПОДЕЛЕТЕ

ВОДЕЩИ НОВИНИ

29.03.2023 13:55 [ЛИК](#)

Най-голямото плевенско читалище организира празници на буквите с първокласници

29.03.2023 13:54 [ЛИК](#)

За първи път в Сливен ще бъде изпълнено произведение на композитора Стефан Икономов

29.03.2023 13:42 [ЛИК](#)

Техниката „обрисувана рамка“ пренася зрителя вътре в картината, каза Лидия Алтънкова

29.03.2023 13:38 [ЛИК](#)

Прожекция на анимационен филм за Николай Коперник отбелязва 550 години от рождението на астронома

29.03.2023 13:14 [ЛИК](#)

Видрите, бизоните, морските бозайници и рибите могат да помогнат в борбата срещу климатичните промени

29.03.2023 13:09 [ЛИК](#)

Учени откриха останки от

Художникът Недко Солаков води обиколка на „Жорж Папазов – Осветителят“ в Националната галерия.

БТА, 20.02.2023

<https://www.bta.bg/bg/news/lik/410797-hudozhnikat-nedko-solakov-vodi-obikolka-na-zhorzh-papazov-osvetitelyat-v-nat>

Нов човек: Недко Солаков. За изкуството предприемачество, което изкуството изисква | #5, Сезон II

Нов човек подкаст
244 абоненти

Абониране

Споделяне

Изтегляне

Клип

Нов човек: Недко Солаков. За изкуството предприемачество, което изкуството изисква, #5, Сезон II, интервю.

Нов човек подкаст, 21.06.2022

<https://youtu.be/TWgydmFVO6s>

НЕДКО СОЛАКОВ - ХУДОЖНИК В СЕДМИЦАТА НА ДАРИК

Darik Plus
14,6 хил. абонати

Абониране

👍 10

➦ Споделяне

↓ Изтегляне

⌵ Запазване

Недко Солаков – художник в Седмицата на Дарик, интервю.
Darik, 16.04.2022

<https://www.youtube.com/live/g4PNqJEIE-8?feature=share>

БЪЛГАРСКА
НАЦИОНАЛНА
ТЕЛЕВИЗИЯ

БНТ

БЪЛГАРСКА
НАЦИОНАЛНА
ТЕЛЕВИЗИЯ

БНТ1 ▾

БНТ2 ▾

БНТ3 ▾

БНТ4 ▾

Н

Международните проекти на Недко Солаков

Предаване: **Култура.БГ**, 04.06.2021

Споделете с приятели:

В ПРЕДАВАНЕТО

ЧАСТИ ОТ ПРЕДАВАНЕТО

ВСИЧКИ БРОЕВЕ

Недко Солаков разказва за предстоящите си проекти.

Той има над 120 самостоятелни изложби, над 300 съвместни и е участвал е в повече от 200 симпозиума. Нестандартният му поглед към изкуството вълнува милиони и слави страната ни по целия свят.

Бр. 21 (2854), година LX,
10 юни 2016 г., 12 стр., 2 лв.

www.kultura.bg

**Днешната
Варшава,
видяна през
носталгич-
ния поглед
на Правда
Спасова -
на страница 5**

**Дали отно-
во инвазия
на варвари-
те? Ина
Белчева -
на страница 8**

Недко Салахов, Пазниково,
1987. Графити и акрил
върху картон. 12 части,
50 x 35 всяка. Поръчка
известен размер.
Изображението
е преработено
от SARIEV Contemporary

Новият директор на Националното радио започва
работи.
Минути преди редакционното приключване за броя (6 юни,
18 часа) разбираме, че работата му започва с уболение.
Прец работещите в „Хоризонт“ Александър Весев бил забавил,

**Една малка галерия на голямата сцена.
Разговор с Веселина Сариева -
на страница 9**

Гестинио!

Жилава старшия с изкуството уточни възрази - та-
ка Екатерина Пасифова е съпътява себе си (и се е зарафи-
ла). Но няма е старшия изначално жена, която от десетиле-
тията нише старшия от бъдещето на българската поезия
и постоянно изпреварва своите последователи? И им убавя. Нима 75 години навърши

42 22 СЕПТЕМВРИ 2016 г.

СЕГА КУЛТУРА

Недко Солаков разказва за своите 12 дни сред природата

Художникът е документирал по атрактивен начин преходите си из Габровския Балкан

МИЛЕНА ДИМОВА

12 дни Недко Солаков прекарва в Габровския Балкан и всеки ден създава по една рисунка сред природата по време на продължителните си разходки. Това е предисторията на изложбата, която художникът открива на 23 септември в пловдивската галерия Sariev Contemporary. Експозицията е озаглавена „Природа“ и е в рамките на на фестивала НОЩ/Пловдив 2016. Недко Солаков е световноизвестен български художник, който измисля истории и ги разказва чрез рисунки, текстове, живопис, обекти, скулптури, инсталации и ги поддържа с характерното си чувство за хумор. Настоящата колекция е посветена на най-близката му и любима част на България - горите около с. Борики, Габровско. В експозицията са представени мащабна фотография (заснета от Димитър Солаков), създаваща ярка представа за величествен балкански пейзаж, и 12 натурни рисунки на автора на инсталацията. Те са създадени през 12 последователни дни, когато Недко Солаков със скици и молив в ръка се е отдавал на обичайните си разходки из гората, по време на които е изминал пеша 148 км. Подобно на естествоизпитателите от епохата на големите открития, ху-

Художникът е работил с молив и бял туш върху хартия, а понякога и с пръст.

Недко Солаков, из цикъла „Природа“.

„Природа“

От 23 септември
Галерия Sariev
Contemporary,
Пловдив

дожникът скицира, фиксира и описва на право на място видяното, рисувайки понякога дори и с пръста, върху която стъпва. Рисунките носят разпознаваемия стил на Недко Солаков - твърди контури, съчетани с лека и нервна извита моливна линия, попаднала на места уж случайно върху хартията. В

някои от рисунките Солаков детайлно разработва онова, което е пред него, в други - улавя общата ситуация, подсещайки за похвата на импресионистите. Има и такива ескизи, в които авторът работи като академичен пейзажист, надписва елементите и сенките с думи, сякаш за да ги нанесе в мазка и цвят по-късно в ателието. Отделните рисунки са допълнени с текстове, систематизиращи впечатленията, както се полага при концептуалното рисуване. Освен маршрутите и разстоянията, присъства и денивелацията, както и „личните данни“ за похарчените калории и течности, премерени благодарение на приложението Runtastic. Върху един от листовите рисунката е в духа на протестното изкуство - още не призив, но агресивен словесен изблик спрямо изсичането на горите, администрацията и властта. Към арт документалистиката си Недко Солаков добавя и примамката на интерактивността - за да може зрителят да се опита да уточни непосредственото отношение на рисунките към локациите в Габровския Балкан, местата на създаването им са означени с номерца върху панорамния фототапет. Недко Солаков е роден през 1957 г. в Червен бряг. Налага се като един от най-успешните български художници в международен план. От началото на 90-те авторът показва свои творби на няколко континента.

Арх

Детс
„Мин

ще огласи ар
Утре, 23 септе
ло могат да се
Чаршия на из
на ковачи, кои
резбари и гот
фолклорен пр
групи и танцо
Делчев, Хадж

Кни
на у

на Марин Г
излезе в из
ственик на
преводач о
дени от Бе
Дьорд Сон
Културен и
досега на у
Хр. Фотев,
Иванов, Н.
списание „Н
ратурния кр
„...отнейде

„Жажга
за „Евр
от ФИ

ЕЛЕНА ГЕО

Дебютният
ражен филм
Цоцоркова
сред петте
творби за на
ФИПРЕСИ
откритие“. Т
на 10 декем
ремонията в
където за 2
бъдат разд
престижните
чия на Стар
- Европейс
награди (из
ворно и кат
те „Оскар
град е евро
ца на култу
Редом с

ОБЩИНА ДРАГОМАН - СОФИЙСКА ОБЛАСТ
2210 Драгоман, ул. „Захари Стоянов“ №26; тел. 07172/21-03;
факс 07172/20-14, 23-65; e-mail: obshtina_dragoman@abv.bg
ЗАПОВЕД
№ РА-15 - 711/20.09.2016 г. гр. Драгоман

ОБЩИНА ДРАГОМАН - СОФИЙСКА ОБЛАСТ
2210 Драгоман, ул. „Захари Стоянов“ №26; тел. 07172/21-03;
факс 07172/20-14, 23-65; e-mail: obshtina_dragoman@abv.bg
ЗАПОВЕД
№ РА-15 - 710/20.09.2016 г. гр. Драгоман

Недко Солаков разказва за своите 12 дни сред природата, статия.
в. **Сега**, 22 септември 2016

Forbes/ЛИДЕРИ

СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО

ХУДОЖНИКЪТ ПРЕДПРИЕМАЧ

(НЕ ЗАЩОТО Е ОТ ГАБРОВО)

Най-успешният съвременен български художник Негко Солаков управлява кариерата си като бизнесмен. Той е огромно име в световен мащаб, но почти няма продажби в България

ОТ ВЕСЕЛИН ДИМИТРОВ
СНИМКИ ИВОМИР ПЕШЕВ

Негко Солаков – безспорно най-важната фигура в българското съвременно изкуство, често използва следната метафора, за да опише състоянието на арт пазара в България: „Има хора, които в гаража си имат „Бенгли“, а на стената – „Запорожец“.

Тази теза се потвърждава и от факта, че у нас има един-единствен сериозен колекционер на съвременно изкуство (бизнесменът Спас Русев). В същото време, казва Солаков, „в Румъния вече има мно-

го хора, които колекционират, за Турция и Гърция да не говорим...“. Именно това е и голямата мотивация зад интервюто му за Forbes – „искам да се разбере, че можеш да инвестираш в изкуство и българите да започнат да колекционират. Не непременно в мен. Става дума стъпка по стъпка в страната да се оформи един нормален арт пазар“. Процесът ще е сложен. В България, по думите на младата галеристка Веселина Сариева, усилията в момента са насочени напред, да се създаде „контекст, за да се направи някой ден текст“.

Това може да звучи абстрактно и отнесено, но слабият местен интерес към изкуството на Солаков и другите български съвременни артисти не само показва липсата на зрялост в обществото. Има и чисто инвестиционен аспект: купуването на произведения на изкуството понякога може да се отплати щедро. Според The Wealth Report 2013 много предмети с колекционерска стойност са нагминали като инвестиция акциите през последното десетилетие. Тоест, тук говорим дори и за финансова зрялост.

18 | Forbes | ОКТОМВРИ 2013

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров

Forbes, октомври 2013

СОЛАКОВ ПЪТУВА ЗА
УЧАСТИЯ В МНОГО-
БРОЙНИ ИЗЛОЖБИ,
ПРОМОТИРА ИЗКУ-
СТВОТО СИ, ПРЕГОВА-
РЯ, ПРОДАВА САМ И
ЧРЕЗ ГАЛЕРИИТЕ СИ

ОКТОМВРИ 2013 **Forbes** | 19

Художникът предприемач, статия. Автор: Веселин Димитров

„Състоянието на съвременното изкуство в България не е в застой – създават се неща и има много интересни изложби. Но все още нямаме публика като театъра или киното“, казва Солаков, 55-годишен едър, благ и постоянно мърморещ мъж.

Той има позиция да дава оценки за съвременното изкуство в България – като артист, който създава

изкуството си, преговаря, продава сам и чрез галериите си. „В мен има нещо предприемаческо. Това не идва оттам, че съм израснал в Габрово. Идва от много труд и практика.“

Forbes разполага с данни за приходите на художника (те са наистина сериозни), но сключихме договорка със Солаков да не ги публикуваме. „От 2007 г. съм

е „невероятният абсурд, в който живея. Понякога изпитвам завист, че историите, които се случват пред очите ни, са по-абсурдни от историите в моите работи. Аз се храня със и от българския абсурд“.

За да обобщим накратко позицията на Недко Солаков на световната сцена за съвременно изкуство, се обръщаме към класацията на влиятелния сайт ArtFacts.net. Тя подрежда живи и мъртви художници по размера на вниманието, което те получават от различни арт институции – галерии и музеи, аукционни къщи и т.н. Класацията реално следи трендове на арт пазара, като на първо място в нея от години е Анди Уорхол, следван от Пикасо.

ArtFacts.Net подрежда близо 400 хил. художника, като към 20 септември 2013 г. Недко Солаков е на 164-о място, само една позиция след Кристо и Жан-Клод. „През годините изграждаш творчество, и ако си успял да го направиш „привлекателно“, хората си казват – да, аз трябва да го имам моя

„МОГА ДА ИЗПОЛЗВАМ КЛИШЕТО, ЧЕ СЪМ ИСКАЛ ДА ПРОБИЯ СТЕНАТА МЕЖДУ ТУК И ТАМ, НО ДОРИ НЕ ЗНАЕХ КЪДЕ Е СТЕНАТА“

произведения от световна класа, но и като успешен бизнесмен, който ги продава в чужбина. Солаков се различава от повечето си колеги, които се възприемат само като артисти, творят в ателието си и оставят целия си бизнес в ръцете на посредници и галеристи. Не, Солаков пътува за участия в многобройни изложби, промотира

регистриран по ДДС като физическо лице, за мен е много важно да съм изряден“, казва Солаков. Още повече, той плаща данък от само шест процента върху доходите си, което е една от причините да остане в България. „Моите колеги в Западна Европа плащат грастично по-високи данъци“. Друга причина винаги да се връща в България

Недко Солаков. Например музеи, които, ако искат да представят както трябва Източна Европа в своите колекции, трябва да ме имат. Дотам съм го докарал“, казва намизвайки Солаков. В неговия случай клишето, че половината живот на един артист отива в изграждане на името, което след това работи за него, е абсолютен факт.

Той е участвал шест пъти на най-престижното Венецианско биенале, където през 2007 г. получава една от специалните награди. На два пъти (2007 и 2012 г.) е канен на Документа – най-важната световна изложба за съвременно изкуство в германския Касел, която се провежда през пет години. Солаков и Кристо са единствените българи, участвали в изложбата. Представяван от четирите си комерсиални галерии, които са оторизирани да продават работите му, той е постоянен гост на десетки панаири, включително най-мощния панаир на изкуствата в Базел. Правил е над сто самостоятелни изложби. Всичко това обяснява

Днес се оказва, че картините му отпреди прехода са „абсолютно равностойни“ на най-известните му инсталации. „Сега името ми вдигна и стойността на старите ми работи.“

През 1986 г. след покана на критика Филип Зигаров да направят изложба без картини, младите живописци Греди Асса, Божидар Бояджиев, Андрей Даниел, Вихрон Попнеделев и Солаков формират групата „Градът“. Тя показва за първи път в България съвременни арт техники като инсталации и перформанси. През лятото на 1990 г. техните творби са представени на английски куратор, който пътува из Източна Европа, за да селектира художници за една от първите изложби във Великобритания, представящи съвременно изкуство отвъд „Желязната завеса“. Две неща на Солаков са избрани и той заминава за изложбата Expressions и съпътстващата я конференция в Глазгоу. „Това беше първата ми важна изява на Запад, от която тръгнаха много неща“. Едно от тях е българското

представяни в частни комерсиални галерии и некомерсиални групови изложби. Чак след това някои от тях участват в биеналета и визит в музеите със самостоятелни изложби и/или в колекциите им. При Солаков става обратното: той вече има зад гърба си няколко музейни солови изложби, преди през 1996 г. да направи първата си самостоятелна изложба в частна галерия на Запад.

Част от „нормалния“ път е и присъединяването към една „основна галерия“, която поема художника като млад, отглежда го и инвестира в него, координира работата му с други галерии (средно комисионна от 10%), организира изложбите му и впоследствие разделя по равно приходите от продажби на работите му. Недко Солаков също има основна галерия – първоначално берлинската Arndt & Partner, а днес италианската Continua, а в България работи с Галерия „Сариев“. Както стана ясно обаче, той движи сам голяма част от бизнеса си.

Солаков се учи на това по пътя. „Трябва жестока концентрация и усет кое е важно и кое не – казва той. – В началото на 90-те не съм знаел, нямах наръчник, който да ми показва пътя.“ Логично, в процеса има и „излагации“, по неговите думи. Солаков разказва как в началото на опитите за пробиване на стената той дори е „установявал“ контакт с галерии директно влизайки в тях, питайки дали може да си покаже рисунките. „Сега си позволявам да разказвам за това с усмивка, защото вече имам името си и това е любопитен анекдот, но си представям колко неделно съм изглеждал навремето в очите на галеристите“.

ИЗКУСТВОТО НА НЕДКО СОЛАКОВ живее от неговата самоирония. Една от неговите ключови творби се нарича „Строго секретно“ и представлява едно библиотечно чекмедже с рисунки, обекти, колажи, които разказват истории от неговия живот. Там е и „моята срамна тайна за сътрудничеството ми с Държавна сигурност като студент и войник между 1976 и

„ПОНЯКОГА ИЗПИТВАМ ЗАВИСТ, ЧЕ ИСТОРИИТЕ, КОИТО СЕ СЛУЧВАТ ПРЕД ОЧИТЕ НИ, СА ПО-АБСУРДНИ ОТ ИСТОРИИТЕ В МОИТЕ РАБОТИ“

първия абзац на този текст – да, Солаков е най-важната фигура в българското съвременно изкуство, и да, това е безспорно.

ПОЛОЖЕНИЕТО В НАЧАЛОТО ОБАЧЕ Е ZERO. След като Недко Солаков напуска Съюза на художниците през 1990 г., той се насочва изцяло на Запад, за да реализира проектите си. „Започвах от нулата, дали не и от минус нивата – казва той. – Мога да използвам клишето, че съм искал да пробия стената между тук и там, но дори не знаех къде е стената.“

Син на известния скулптор Митко Солаков, Недко завършва стенопис в Националната художествена академия през 1981 г. Твори и в казармата, а първата му изложба е година след дипломирането.

участие на прехода истанбулско Биенале на съвременното изкуство през 1992 г.

В Истанбул Солаков представя своята инсталация „Нов ноев ковчег“ („от някъде „друзаге“ нареждат на един обикновен човек (Ной) да спаси странните същества, озовали се една сутрин в банята на неговия панелен апартамент“). „Нов ноев ковчег“ е голям успех, и по думите на Солаков предизвиква „нещо като wow-ефект и ме поканиха на Венецианското биенале през 1993 г. и биеналето в Сао Пауло през 1994 г. И така се завъртяха нещата“.

Началото на пътя на Недко Солаков в световната арт сцена е странен и нетипичен. За творците в Западна Европа е нормално работите им първо да бъдат

1983 г. Сам прекъснах връзките – макар че все още вярвах в социализма – през лятото на 1983 г., когато офицерът, който отговаряше за мен в армията, искаше да ме прехвърли към този, занимаващ се с интелигенцията в Габрово“.

„Строго секретно“ е направена между декември 1989 и февруари 1990 г., изложена публично в изложбата „Край на цитата“ през април 1990 г. След като два месеца по-късно Солаков е избран за

местник-председател на Съюза на художниците, предизвиква скандал. Само си представете смелостта на Солаков да направи това признание в онова време, и то в художествено произведение, защото публично известни документи за сътрудничеството му и досега няма. „Изглежда, и пострадали от мен няма, защото досега сякаш да се покажат“. Работата „Строго секретно“ днес е собственост на музея Van Abbemuseum в холанд-

ския Айндховен, който през 2008 г. я откупува срещу 150 хил. евро.

Солаков обича да разказва истории и с годините това се превръща в запазена марка на неговото изкуство. Понякога разказите са кратки и абсурдни – например голямото жълто петно, част от проекта „Разсеяният човек“, разплюкано върху стените на много музеи и галерии (то принадлежи и на три музейни колекции – MUMOK, MARTa Herford и Van

ИЗБРАНИ ТВОРБИ НА СОЛАКОВ

(ВИЖТЕ И NEDKOSOLAKOV.NET)

Knights (and other dreams)
(2010-2012)

Инсталацията е представена на DOCUMENTA (13) през 2012 г. Тя е (само)ироничен разказ за детските му мечти (да е барабанист в хардрок банда и да има радиоуправляем хеликоптер) и измислените и полуизмислени фантазии на мъж на средна възраст. Разположена е в шест последователни зали в Музея на Братя Грим в Касел.

Top Secret
(1989-1990)

Каталожно чекмедже със 179 рисунки, текстове, обекти и снимки и „срамната тайна“ – връзките на Солаков като студент в Художествената академия с ДС. Творбата днес е собственост на музея Van Abbemuseum в Айндховен.

A Wallpaper (for the 23rd Floor)
(2010-2011)

Тапетът на цвята на 23-ия етаж на една от кулите на Deutsche Bank във Франкфурт е покрит от Солаков с рисунки и текстове, „живеещи“ сред цвята. Инсталацията е част от голям арт проект на банката, която представя по един изявен международен художник на всеки един от 60-те етажа на кулите.

A Life (Black&White)
(1998 - досега)

Инсталация, в която двамата боятелски боядисват залата – единият с черна, другият – след него с бяла боя. От тиража ѝ от пет и един авторски е останал само последният, който Солаков пази за MoMA. Част от останалите принадлежат на Tate Modern и музеите за съвременно изкуство в Чикаго и Франкфурт.

Mumbling House
(2012)

Изоставената Villa Hurlbise на белгийския бряг е превърната от Солаков в многопластов наратив по време на фестивала на изкуствата Beaufort. Художникът изпъква къщата с нов живот със своите рисунки и миниатюрни истории, иронизиращи красотата и упадъка ѝ.

СНИМКИ: DOCUMENTA (13) - ЕЛА БИЛКОВСКА; TOP SECRET - АНАТОЛИЙ МИХАЙЛОВ И КОНСТАНТИН ШЕСТАКОВ; НЕДКО СОЛАКОВ (3); A LIFE (BLACK&WHITE) Е ОТ РЕПРОДУКТИВАТА ALL IN ORDER, WITH EXCEPTS (2011-2012), СЪСТОЯЩА СЕ В 4 МУЗЕЯ НА СНИМКАТА В С.М.А.К. В ГЕНТ, БЕЛГИЯ (2012)

Abbe Eindhoven). До него Солаков е написал на ръка: „Поръчах това жълто нещо на асистентите към изложбата, но след това напълно забравих причината за това“ (I ordered this yellow thing from the exhibition assistants but later on I completely forgot the reason for this).

Или си представете една огромна изоставена къща, в която Солаков влиза и – срещу хонорар от 25 хил. евро – започва да оставя малки рисунки и забавни, проницателни, абсурдни коментари към тях – разкази по тапетите, в мивката, навсякъде (виж примери за работата му на стр. 23). След края на изложбата тези негов коментари се унищожават. „Това, че създавам произведения, които оставят във времето и мозаик да бъдат продавани, както и че правя такива интервенции, които изчезват, поддържа баланса ми на художник“, казва Солаков.

Негова работа, която остава има и на 23-ия етаж на една от двете кули на Deutsche Bank във Франкфурт. Банката представя известни художници на всеки един

ЦЕНАТА НА НЕГОВОТО ИЗКУСТВО върви успоредно с укрепването на имиджа на Солаков. Той признава, че финансовата криза не е подминала и бранша му и през 2009 г. неговите приходи са паднали наполовина. Оттогава тенденцията е положителна. Той подчертава, че държи на цената на работите си. „Много внимателно трябва да се повишават цените и това обикновено става след дълго обсъждане с галеристите. Катастрофа е, ако цените започнат да се смъкват в името на продажбата. Разбира се, не говоря за обичайните отстъпки, които се правят към определени колекционери и особено към важни музейни колекции“.

Солаков има и какво още да желае – професионално и финансово. Той още не е имал самостоятелна изложба в трите световни топмузея за съвременно изкуство – МоМА в Ню Йорк, Tate Modern в Лондон и Pompidou в Париж (въпреки че неговите работи присъстват в техните колекции).

Дали, ако това се случи, ще ус-

пештен“) и открития от него Музей за съвременно изкуство в сградата на Арсенала в София (заг. музей „Земята и хората“). Това е една къща, направена с норвежки пари. Пълен абсурд е да правиш музей, започвайки от къщата, без да е ясно какво ще има вътре. Така слагаш каруцата пред коня. Трябва да започнеш с концепцията, да градиш колекцията и успоредно с това да се изгражда или реновира сградата.“

Мърморенето на Солаков – освен че е абсолютно правилно – не е кухо. Той има пълното право да нарича официалните институции „некомпетентни“, защото през 2008 г. влага 100 хил. евро от личните си средства в галерията на Института за съвременно изкуство (ICA) – София. Солаков купува два апартамента на бул. „Васил Левски“, жена му Слава, която обикновено се занимава с майсторите в семейството, „напълно законно“ урежда избирането на стените им, за да направи пространството на галерията. От откриването през 2009 г. ICA е показал над 20 изложби. „Направих го, защото вярвам, че трябва нещо да се случва в България.“

Като допълнение към това Недко Солаков и жена му имат наистина богата колекция от български съвременни (и не само) художници, в момента подредена в склада му. Той притежава и завидна международна колекция – рисунки и колажи от имената като Сол Люш, Пол Маккарти, Лорънс Вайнер, Раймонд Петибон, Иля Кабаков и Ервин Вурм. „С жена ми започнахме да колекционираме през 1986 г. с рисунки от българските класици. С течение на годините се „разпростряхме“ и върху съвременни български автори, а с развитието на кариерата ми в западния art world и върху съвременни международни художници. Част от тях съм разменил с колеги, а други са купувани от панаири и аукциони. Продължавам да бъда идеалист, макар и невярващ в социализма – събираме ги за българската публика, макар и още да не сме готови да ги изложим пред нея. А и публиката не е готова“.

ПРЕЗ 2008 Г. ТОЙ ВЛАГА НАД 100 ХИЛ. ЕВРО ОТ ЛИЧНИТЕ СИ СРЕДСТВА В ГАЛЕРИЯТА НА ИНСТИТУТА ЗА СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО – СОФИЯ

от 60-те етажа на кулите и срещу хонорар от 100 хил. евро Солаков „допълва“ със своите истории тапета на цвята, който минава през офисите на етажа.

„Неговите коментари направиха от Солаков голямо име на международната арт сцена – пише в материал за него вестник Die Zeit. – Той посочва абсурдите на сцената и е нейно криво огледало.“

Една от най-популярните му, а и комерсиално успешни работи е „Страхове“: серия от 99 рисунки с титли (с традиционните истории на английски) на страхове и фобии. Те са представени на documenta 12. Серията е откупена от италианския колекционер Енеа Ризи. Днешната цена на една рисунка, като тези от Fears, е 6 хил. евро (без ДДС).

покой прави на Солаков? По-скоро не. „Интересното е, че когато постигна нещо, съм винаги недоволен. Непрекъснато имам някакви терзания и винаги си казвам, че може още и още. Това е двигателът на развитието, ако позволите да открия велосипед.“

АКО ОТ ТАТЕ MODERN И МОМА обаче се върнем в България, няма да открием сериозен музей за съвременно изкуство. Солаков е част от една малка идеалистична общност, която от години се бори за създаване на нормална среда за визуалните изкуства.

Той е безкрайно критичен към бившия министър на културата Вежди Рашидов (точните му определения са „арогантен и некомпетент“)

Forbes, октомври 2013

Скъп разказвач. Автор: Веселин Димитров

ИЗКУСТВО

САНТИМЕНТАЛНА ИСТОРИЯ

ОТ

Елица Павлович

30.03.2013г.

Думата „сентиментални“ е много точна за описване на чувствата в едно щастливо семейство. Не че неща като доверие, уважение, дълг и обич не са важни, но онова, което отличава всяко щастливо семейство са точно малките мили жестове, дребните закачки, традициите и мълчаливата заедност – с други думи – сентиментите.

Затова дори само заглавието „Сентиментална изложба“ на три поколения творци от семейство Солакови – Митьо, Недко и Димитър – създава приятно очакване. Както се оказва – и го оправдава напълно.

Това е една сентиментално създадена изложба – от световно известен художник, какъвто е Недко Солаков, за една малка галерия и то не в столицата. Мястото е Sariev Contemporary в Пловдив и, както усмихнато ни разказа момичето в галерията, Недко Солаков е свързан с тях и прилежащото artnewscafe отдавна и е създал безплатно емблемата на кафенето – жест на голям творец и приятел.

Това е една сентиментална история, в която органично, като в едно семейство, присъстват пластиките на дядото Митьо, наративът (разбира се написана на стената история) и картините на сина Недко и видео инсталациите на внука Димитър. Историята е за една мравка, която се влюбва в една лъскава златна малка пластика и двете поемат по широкия свят. После мравката се прави на болна, а пластиката я носи на гърба си... а после двете стават съвсем мънички, защото са стигнали надалече... Над всичко това красиво залязва слънцето над село Борики във видеото на Димитър, а отдолу е разказана, върху стената, семейната традиция за затваряне на доматен сок в бутилки. Самото устройство за затваряне на бутылките е пак там, експонат от изложбата и долу, отзад, има малък надпис. Зрителят се навежда, а там пише „Баща ми почина преди три години от рак на бъбреците. И двата.“ И това казва всичко – за мъката, за подробностите, които няма да бъдат забравени, за липсата, за бащата, който присъства там, горе. И това е типично за работата на Недко Солаков – че когато човек се наведе да прочете написаните от него думи – а те често са написани ниско долу – изправяйки се вече е малко променен, замислен.

Има и още, има още много, и закачки, и тъмни облаци, и златни пластики, и бълбукащ доматен сок, и задраскани букви, където Недко Солаков по навик почвал да пише на

<http://momichetata.com/article/santimentalna-istoria.html>

латиница. Има от всичко, което има в едно семейство. Сантименти... отидете и отнесете малко за себе си, семейство Солакови, като всяко щастливо семейство, имат много, има и за нас.

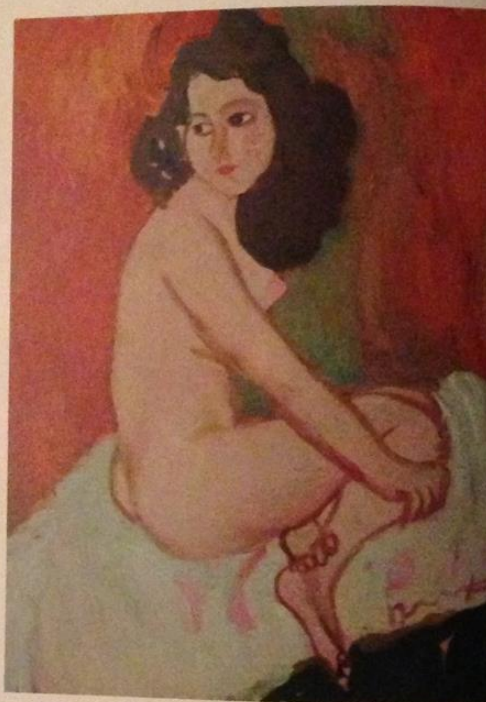
снимка: авторът

X

С ъ б и т и я

ИЗКУСТВО + ДИЗАЙН + ЛАБИРИНТ

от Амалия Карачева

КОМЕНТАР/ARS LONGA

ДО 30 АПРИЛ В SARIEV CONTEMPORARY

Промените в света на изкуството се отпечатват в живота и в художествения изказ на три поколения творци – Митьо Солаков, Негко Солаков и Димитър Солаков. Експозицията, в която комуникират помежду си на езика на скулптурата, живописата и фотографията, е наречена от самите автори „Сантиментална изложба“. Митьо Солаков е роден през 1931 г. и работи в портретния жанр и монументалната скулптура, а Димитър Солаков, роден през 1987 г., използва основно медията на фотографията и видеото. Негко Солаков прави връзката между поколенията с експресионистична живопис. Събитието показва половин век от историята на изкуството в България и отношенията между реалността и художествената експресия, събрани във фразата *Ars longa, vita brevis*.

ПОРТРЕТ / ЕРОТИЧНО

ДО 26 МАРТ В АРТ АЛЕЯ И ДО 16 МАРТ В СРЕДЕЦ

Отдавна чакаме да видим нови от емблематичните еротични портрети на Вихрони Попнеделев. За своя шейсетилей художникът ни подари две изложби наведнъж. Освен интимните актове, които са наредени в Арт алея, се зарадвахме на една винаги интересна рефлексия – автопортрет. В камерното пространство са събрани общо 25 картини среден и малък формат с жив експресивен изказ. Акцентни в изложбата в Средец са сборен портрет на 48 негови студентки и модели и керамичната скулптура „Общ портрет на времето“ – композиция от големи струпени празни яши. С абстрактната си живопис Вихрони ни дава от своето възхищение, което Филип Зидаров определя като жизнена среда. В нея всеки взят, тон, светлост, форма и съотношение изразяват музикална партитура.

Bravacasa, март 2013

SOFIALIVE

ДЕНЯТ

ГРАДЪТ

ГЕРОИТЕ

АФИШЪТ

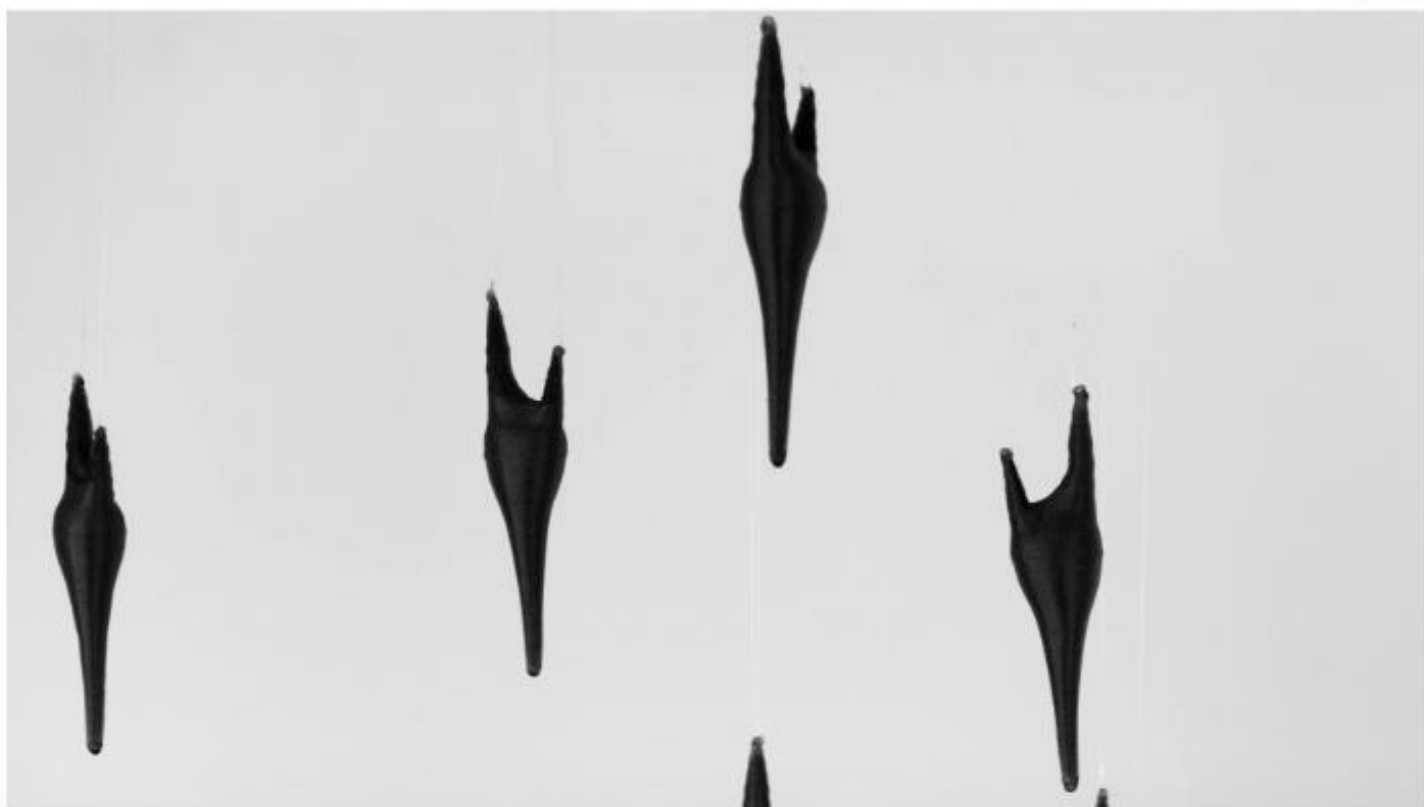
МЕСТАТА

[Начало](#) > [Sofialive](#) > [Архив](#) > Недко и Димитър Солакови

Недко и Димитър Солакови

🕒 14.03.2013 14:27 👁 400

🖋 Sofialive

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко Солаков е известен с това, че в инсталациите си - в които от началото на 90-те насам мята живописни платна, рисунки, скулптури, обекти, снимки, видеа и, както се е случвало, живи баяджии - обича (извънредно много) да пише по стените на галериите. Известен е - от Венецианското биенале, dOCUMENTA и Manifesta до колекциите на MoMA, Tate Modern, Le Centre Pompidou и десетки, десетки други - с това, че винаги с безусловна откровеност разказва лични истории, които често подтиква публиката да коленичи, да пълзи или да се завира по ъглите, за да ги проследи до край. Притежава свойството да борави с абсурда в заобикалящата го действителност с неподражаемата грация и точност на ножохвъргач. За работите си казва: „Смея да твърдя, че просто има мисъл в тях. Има някаква игра.“

Димитър Солаков твори заедно с баща си от около четиригодишен, когато заедно с него и сестра си Веселина произвеждат поне 20 ръчно подвързани книги. Следващата им впечатляваща колаборация е през 2004-та. Този път Недко Солаков прехвърля на двамата тийнейджъри поканата за участие в ирландското биенале evnta, което се пада точно на другия край на Европа. Идеята му е да покаже на децата си колко е трудно да бъдеш международен художник и непрекъснато да търчиш насам-натам. Веси се включва в така осъществената инсталация „Family Business“ като поиска от организаторите да й осигурят най-гигантския възможен плюшен Мечо Пух (който впоследствие, разбира се, да задържи). Димитър решава да покаже стар телевизор с екран на снежинки, който нарича „Star Wars.“

Седем години по-късно, през 2011-а, Димитър и Недко Солакови правят съвместно „The Abyss, with Warnings (or How to Convince my Son that This is a Dangerous Name for a Music Club and I Don't Have Friends, Too)“ с фотографии на Димитър на обитателите на Бездната - място за репетиции и свърталище на анархисти, плюс бележки от Недко към всяка от тях.

Галерия Sariev Contemporary в Пловдив ги събра отново на 1 март тази година в Сантиментална изложба, която прокарва връзките между три поколения бащи и синове - скулптора Митьо Солаков (1931 - 2010), Недко Солаков (р. 1957) и Димитър Солаков (р. 1987). Или Формотвореца, Разказвача и Наблюдателя по думите на куратора Яра Бубнова.

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко Солаков е известен с това, че в инсталациите си - в които от началото на 90-те насам мята живописни платна, рисунки, скулптури, обекти, снимки, видеа и, както се е случвало, **живи баяджии** - обича (извънредно много) да пише по стените на галериите. Известен е - от Венецианското биенале, dOCUMENTA и Manifesta до колекциите на MoMA, Tate Modern, Le Centre Pompidou и десетки, десетки други - с това, че винаги с безусловна откровеност разказва лични истории, които често подтикват публиката да коленичи, да пълзи или да се завира по ъглите, за да ги проследи до край. Притежава свойството да борави с абсурда в заобикалящата го действителност с неподражаемата грация и точност на ножохвъргач. За работите си казва: „Смея да твърдя, че просто има мисъл в тях. Има някаква игра.“

Димитър Солаков твори заедно с баща си от около четиригодишен, когато заедно с него и сестра си Веселина произвеждат поне 20 ръчно подвързани книги. Следващата им впечатляваща колаборация е през 2004-та. Този път Недко Солаков прехвърля на двамата тийнейджъри поканата за участие в ирландското биенале ev+a, което се пада точно на другия край на Европа. Идеята му е да покаже на децата си колко е трудно да бъдеш международен художник и непрекъснато да търчиш насам-натам. Веси се включва в така осъществената инсталация „**Family Business**“ като поисква от организаторите да й осигурят най-гигантския възможен плюшен Мечо Пух (който впоследствие, разбира се, да задържи). Димитър решава да покаже стар телевизор с екран на снежинки, който нарича „Star Wars.“

Седем години по-късно, през 2011-а, Димитър и Недко Солакови правят съвместно „**The Abyss, with Warnings (or How to Convince my Son that This is a Dangerous Name for a Music Club and I Don't Have Friends, Too)**“ с фотографии на Димитър на обитателите на Бездната - място за репетиции и свърталище на анархисти, плюс бележки от Недко към всяка от тях.

Галерия Sariev Contemporary в Пловдив ги събра отново на 1 март тази година в **Сантиментална изложба**, която прокарва връзките между три поколения бащи и синове - скулптора Митьо Солаков (1931 - 2010), Недко Солаков (р. 1957) и Димитър Солаков (р. 1987). Или Формотвореца, Разказвача и Наблюдателя по думите на куратора **Яра Бубнова**.

Няколко дни след откриването на *Сантиментална изложба* и няколко часа преди откриването на новата галерия One-Night-Stand на Иван Мудов в София - с инсталация на Недко Солаков „Протест срещу протеста“ - двамата с Димитър се отбиха през редакцията на Sofia Live.

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко, какъв бяхте вие на 25?

Недко: Чакайте да сметна. Ами, да, веднага ще ви кажа - 1982-ра карах втора година в казармата, където изрязах много квадратни метри сграфита. Военните бяха доволни, че имат дипломиран стенописец. Същевременно обаче имах възможност и да рисувам в ателие. Началниците не обръщаха внимание на тези цапаници. Оттам станах член на Съюза на художниците. И тогава баща ми много ми помагаше. Случвало се е да трябва адски набързо, за няколко дни, да завършвам картини за обща художествена изложба - тъй наречените ОХИ-та, които бяха най-важните изложби в света на изкуството по това време. Тогава баща ми седеше зад мен, за да ги вземе и да бъдат предадени навреме, и когато казваше „това ми стои, това не ми стои“, абсолютно му вярвах.

Бихте ли представили артиста Димитър Солаков така, както вие сте го видели да расте пред очите ви?

Недко: Мисля, че определено има израстване. Човекът си върви по неговия път. Когато видях първата работа от цикъла *Ant Guy*, все още не бях много сигурен накъде е тръгнал човекът-мравка. Но с течение на втора, трета, четвърта, пета, вече са осем - мога да кажа, че е много силна работа. Харесва ми, че той отразява това, в което живее - дали е природата, за която милее, дали са хората, с които е в момента...

Димитър, бихте ли представили артиста Недко Солаков?

Димитър: Има способността да прави история от всичко, умее да разказва и има много голямо чувство за самоирония. Кое то според мен е изключително важно за един автор.

Вие какъв искате да бъдете на 55?

Димитър: С една дума щастлив.

Недко: Иха, добре. Добър отговор. Живи и здрави.

Колко ви трябва, за да сте щастливи?

Недко: Нека той да отговори първи.

Димитър: Относително е. Най-вече да имаш семейство и хора, които ги е грижа за теб и съответно - теб те е грижа за тях. И на 55 все пак е хубаво да си постигнал нещо в живота. И да си здрав.

Недко: Да са живи и здрави семейството ми и аз. Поначало рядко изпитвам чувство на удовлетворение, щастие, задоволност. Жена ми, майката на Димитър, често ми казва: „Ти не можеш да се зарадваш като хората.“ Ами, така съм устроен, че непрекъснато има нещо, което ме човърка отвътре. Но има и моменти, когато съм доволен - относително, за много кратко време.

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Инсталацията „Протест срещу протеста“, която правите сега в One-Night-Stand, свързана ли е със събитията, които се разиграват в момента?

Недко: В известен смисъл, да. В известен смисъл част от бележките вътре не са много политически коректни, ама никак. Политически коректно е в момента да протестираме. Същевременно твърдо искам да кажа, че аз съм против статуквото и съм го доказал с много мои работи, които са били и против това правителство, и против миналите. От друга страна мисля, че както в правителството не са по-умни от мен, така и тези, които са по барикадите в момента, и те не са по-умни от мен. Голяма част от тях са просто едни санкюлоти и не ми се и помисля какви гилотини може да се размахат, ако някои от тях получат власт.

А вие, Димитър, как виждате протестите?

Димитър: Според мен голяма част от хората просто са оглупели от бедност и не знаят точно какво правят и какво искат, само им се подават някакви идеи от ляво и от дясно. Абсолютно безразборни и абсурдни искания имат. Но точно заради това оглупяване мога да им вляза в положението по някакъв начин.

Недко: Аз също им влизам, не съм толкова циничен. Но все пак, според мен - и моят глас не е единственият - има и едни корективи, които казват „Хора, осъзнайте се!“ Не трябва да се отива в друга крайност.

Какво друго ви вълнува?

Димитър: Мен по принцип винаги ме вълнуват някакви екологични въпроси, в глобален и в локален план, всичките монополни истории по планините и Черноморието. Но не съм от тези крайно активни хора, които спамят всичко около себе си. Интересуват ме и други неща, като примерно наука, марсоходът на Марс...

Недко: Мен ме вълнува изкуство, разбира се. Киното ми е много интересно също. *(Всъщност и двамата са манияци на тази тема - б. а.)* Даже веднъж направих една голяма работа - „I Love Them“, базирана точно на седем от любимите ми филми - *Амадеус*, *Амаркорд*, *Седемте самураи*, *Големият Лебовски*, *Fawlty Towers* (епизодът с психиатъра), *Светлините на града* и един порно филм - *Роко чука Рио*.

Димитър: Всъщност и аз бих включил филмите и изкуството.

Недко: И, естествено, какво става в България.

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Какво бихте махнали от пейзажа наоколо?

Недко: Безотговорността на човека бих клъцнал. Само че това означава да ги изпокълцам хората и ще стане едно мазало... Ужас. Не се поддържа природата, не се поддържа абсолютно. Синът ми, дъщеря ми и техните приятели ми правеха страхотно впечатление в това отношение - още от съвсем малки, когато се разхождаха и видеха боклук, те го взимаха и го хвърляха, може би след няколко часа, но го хвърляха там, където трябва да се хвърли.

Димитър: Аз бих махнал простотията. Мисля, че ще се оправят доста неща.

Кои са енергийните ви източници?

Димитър: Да ходя сред природата, където и да е. На Витоша например, понеже ми е най-близко. Ако не говорим за природа, с годеницата ми си имаме ритуал всяка сутрин да играем табла и да пием зелен чай. Също много ме зарежда. Някак си ако не го направим, ми е криво.

Недко: Това до колко часа продължава, ако не е тайна?

Димитър: Зависи... сутринта е много разтегливо понятие.

Недко: Да, да, знам, специално във вашия ритъм е много разтегливо понятието сутрин какво означава.

Димитър: Не, не, днес беше съвсем сутрешно.

Недко: Мен също ме зарежда донякъде природата. Около село Борики, до Габрово, има едни тъй наречени „местата на Недко“, където ходя може би от 30 години. Като те се увеличават, а има и едни допълнителни места. Стоим по десетина дни и всеки следобед, и сутрин понякога, аз ходя по горите. Другото е в музей, в изкуство. Има няколко шедевъра, които за мен просто са безкрайни. Най-любимият ми художник е Питер Брьогел и най-любимата му работа за мен е „Триумфът на смъртта“, която се намира в Прадо.

В деня или в нощта се чувствате по-добре?

Димитър: Зависи какво правя. Като цяло, през деня може би се чувствам по-добре, вечер някак си се зомбираме и не съм много трудоспособен.

Недко: Какво правиш до четири сутринта, като казваш, че работиш? Малее...

Димитър: Не, някакви довършителни работи на компютъра.

Недко: Аха. Аз обикновено работя през деня, ако става дума за, в кавички, изкуство. Имейли могат да се пишат и след полунощ, разбира се. Или да нахвърляш идея за текст - това може да се случи и в три през нощта.

Как се появяват така наречените ви „писаници“ - предварително ли ги измисляте, или ги правите на момента, върху стената?

Недко: Вие как мислите?

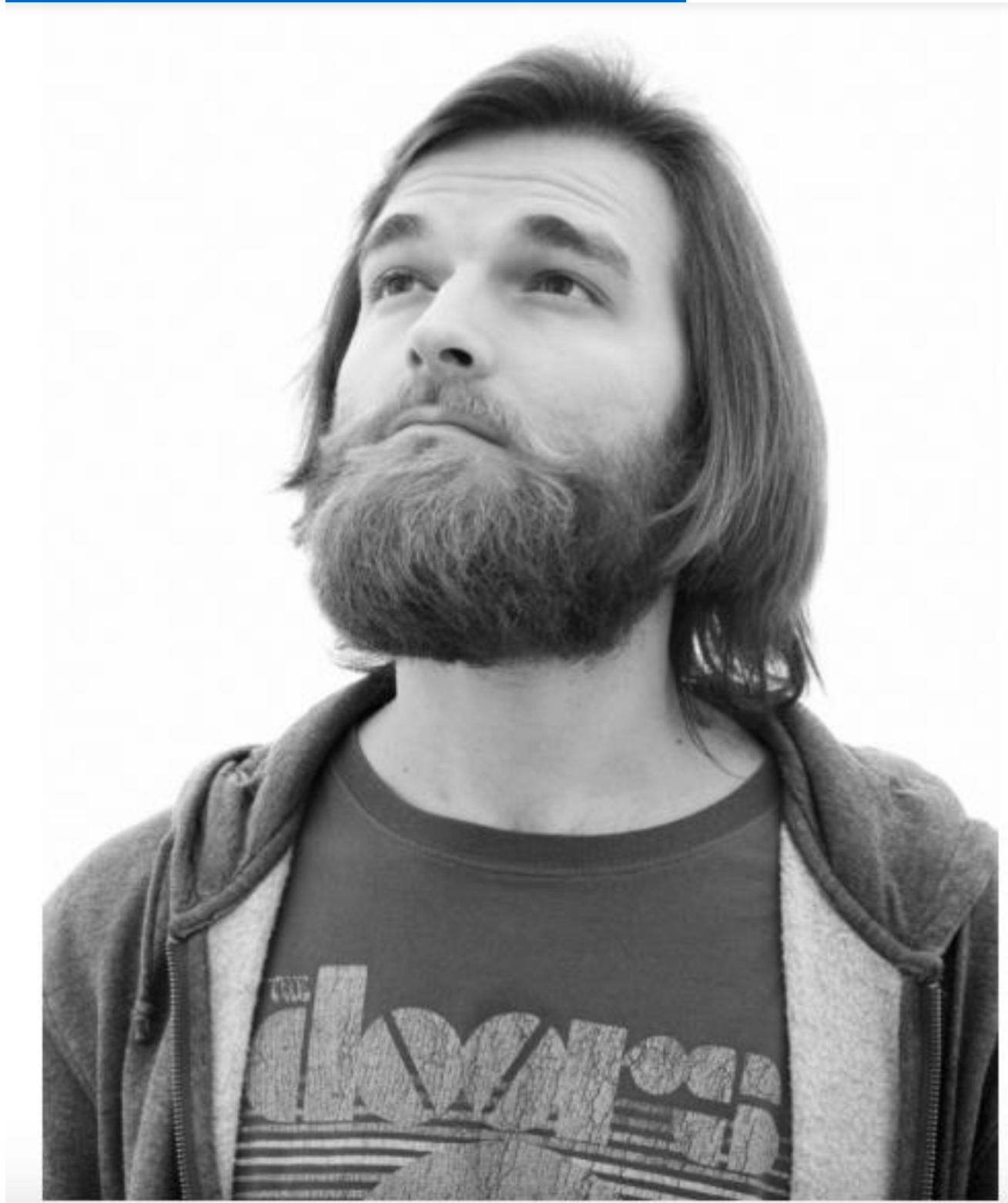
На момента.

Недко: Точно така. Никога не мисля предварително за тези неща, ама никога. Например за „Протест срещу протеста“ съм влязъл веднъж в пространството, донякъде съм го усетил, след това просто отивам и започвам да реагирам, както с вас сега си говоря и не знам какво ще кажа. Същото е. Разбира се, когато става дума за някакъв наратив, за по-комплицирана история, като онази с Калашника от 2007-а - „Дискусия (Собственост)“ (с която участва в 52-рото Биенале във Венеция и получава една от специалните награди - б. а.), текстът е писан предварително. Минал е през редакции, през English native редактори, които да изгледат английския, така че историята да бъде четивна. За да четеш ръкописен текст, особено ако трябва да си мърдаш главата в едно разстояние от девет метра, да речем, се иска наистина да ти грабна съзнанието. Иначе още на третия метър ще си кажеш: „Оф, аз не мога да го чета това.“

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Ражда ли се, или се възпитава концептуален артист?

Недко: Първо, аз не съм чист концептуален артист. Горещо-долу влизам в графата *български концептуализъм*, той е малко особен нашият. Иначе, и двете. Може и да се родиш с чувството си за абсурд. Защото би трябвало да имаш много добре развито чувство за абсурд. В това отношение храната, която има тук, в България, за подхранване на концептуалист е прекрасна. Такива брилянтни абсурдни истории се случват, включително и в момента, че и да искаш да ги измислиш, трудно може да ги конкурираш. Все пак, бих искал да вметна - и се надявам, че Димитър ще потвърди - аз не съм настоявал той да става художник или концептуален артист. Предполагам, има някакво влияние от мен, но не съм натискал. Естествено, като виждам, че той върви в тази посока и прави неща, помагам, говоря, съветвам.

Димитър: Единственото, което съм усещал е, че като се занимавам с нещо, баща ми просто ме ръчка да се занимавам сериозно, без значение дали е изкуство. Или, исках след гимназията да кандидатствам с биология - и пак имаше ръчкане от негова страна, за което съм благодарен.

Непосредствено преди или непосредствено след откриване е по-силен адреналинът?

Димитър: Нито преди, нито след. По време на откриването.

Недко: Не знам как ще ви прозвучи, ама аз съм обръгнал много. Толкова изложби съм откривал, че трудно мога да кажа, че има момент на развълнуваност. Емоции може да има, ако нещо, което не зависи от мен, по някаква причина вземе, че не стане точно в този момент.

Съвсем ли не ви вълнува как ще реагира публиката?

Недко: Откровено казано, вече не. След като аз съм бил абсолютно честен с тази публика, оттам нататък... Да, не ми е безразлично, но има всякакви хора. Ако влезете в интернет форумите, виждате какви изроди има. Аз се нервiram много, че там не мога да го видя човека. Ако тръгна да си говоря и да си споря с някого директно, е друго. Готов съм. Само че те не искат, защото знаят какво ще им се случи... Примерно имаше един форум на страницата на *Култура*, след текст на Станка Желева за Sofia Contemporary, предполагам сте го чели? Имаше огромно количество коментари, над 70... Оттогава аз не искам да имам нищо общо с *Култура*. Та, виждайки въпросната Станка Желева на Коледното парти на Софийска градска галерия, директно ѝ се представих кой съм, тя ме изгледа с погнуса, аз ѝ казах да говорим открито - да направим публичен дебат, не на страницата. Тя не поиска. Но това са някакви вторични, третични... абе, никакви художници с една дума. Както се казва, керванът си върви, кучетата си лаят и така нататък.

Носите ли излишен багаж?

Димитър: При мен основното е несериозността, с която понякога подхождам към някои неща.

Недко: Аз съм много суеверен и има едни мои ритуали, които в даден момент малко дотежват. В същото време обаче си казвам, че ако ги прекъсна, не дай Боже, нещо може да стане. Лека-полека някои от тях се редуцират. Иначе, след толкова години работа, има и физически натрупани неща, които още не са отишли по колекции и музеи, и човек трябва да се занимава с тях. Това също е багаж.

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

„За баща ми правенето на скулптура и създаването на приспособление за затваряне на шишета с доматен сок, приготвен от семейно отгледаните, невероятно вкусни домати, беше едно и също - доставящо радост на него и другите - нещо. За сина ми катеренето на ледената (близка до София) пустош като „човека-мравка" и желанието да бъде с дядо си и баща си в общ контекст са все още - надявам се - различни, но приемливи неща. За мен, очевидно най-сентименталния от тримата, остават залезът над лехите с домати, току-що изгрялата хладна луна... и този недовършен текст." - Недко Солаков

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Текст Елена Друмева / Фотография Васил Танев

Фотографии от изложбата Димитър Солаков и Ирена Ашикова

Недко и Димитър Солакови.

Sofia Live, 14 март 2013

<https://www.sofialive.bg/heroes/nash-chovek/343-nedko-i-dimitur-solakovi.html>

Брой 9 (2714), година LVII, 8 март 2013 г., 12 стр., 2 лв.

www.kultura.bg

**Протестите -
четири гледни точки -
на страници 10-11**

**Наследството
на министър
Вежди Рашидов -
на страница 5**

**Как да поканим народа
в телевизията -
на страница 8**

**Екстремистът.
Разговор
на Геновева Димитрова
с Алексей Балабанов -
на страница 9**

През времето

Стефан Хесел почина на 27 февруари 2013 г. на 95-годишна възраст. Той бе участник в Втората световна война, работил бе един от хората, работили и създали Всеобщата декларация за правата на човека след Втората световна война.

Но този забележителен европейски интелектуалец може би ще остане в историята с последиците си дено - с тънката книжка, която написа преди две години - "Възмутете се".

Хвърлящ мост над времето, въдохновен от борбата за справедливост, произлизащ от ХХ век, този зъл към хората на времето време да не забравят постигнатото преди тях, да се борят за своите права, да се опитват в малката тирания и отчаяние по света в серия от продължителни протести срещу спатуването. Достатъчно е да си спомним "Възмутете се" в Испания и "Окупациите" в САЩ.

Преди година Стефан Хесел бе споделял учудването си от успеха на "Възмутете се": "...този е обяснен с историческия момент. Обществото си заслужава почивка, не се питат как да излязат от ситуацията и търсят смисъл за човешкото съществуване. Всичко това, което напомним Стефан Хесел на обесверена Европа, бе нейният девиз: **търси, обхващай, гледи се**. Възмутете се, но се гледи.

Портал "Култура"
www.kultura.bg/web/ - нова територия за гледни точки, видео-интервюта и дебати с коментистите Иван Кръстев, Калин Янковиц, Теодора Димова, Дени Енев, Тони Николов и Андрей Захариев.

Вижте: Атанас Кириков - преходът и протестите; Вихорин Попиерев за радостта от живописата.

Прочетете: За съдебна на българските ебери - от непубликувания дневник на Петко Росен; Българската одисея на Жорж Паназюв.

Скептицизмът сочи неуспеха на "възмутените" и "окупациите", защото нито от инициативата им не било прието. Дали обаче можем да говорим за неуспех? Те поставили пред управляващите остри въпроси на обществото. Те поставили пред себе си въпросите за саморегулирането на икономиката и за неговите граници. Те записали в историята на своите страни поредица от по-рядко срещани промени - първо, че тези безсъвкупни в своето време опити засягат бъдещето. "Безлюдната" 68-а година даде на Европа днешните й политически.

Кое сме ние? Без гръбнак думи и дълбоки философски, една част от народа реши да излезе на улицата. И със самата си излизане отпреди вратата към различно бъдеще. Днес вече не става дума за сдружението на желаната стена, преградила пътя му (1990), нито за някаква прателстваност, което го е закриляло (1997). Този път вратата води към кристълът, към различни посоки, към избор. Този път можем да направим избор. Възможен избор би бил да продължим както досега - и безотказността за това не е малка, като се имат предвид неограничеността на хората, мислата (пасажа?) на извено и признати волята, инициатива, която страната е получила през последните две десетилетия, нейните международни обвързаности.

Друг избор би бил да се приложат лесни решения - те ще успокоят протестиращите и със сигурност ще доведат до още по-големи проблеми в бъдеще. Мажоритарната система, отговаряйки на депутати със сигурност ще докарат не народолюбивост, а още по-големи зависимост на политическото от доминиращите икономически кръгове. Към лесните решения, намирайки нито общо с цялостен анализ на ситуацията, със сигурност можем да припомним и всички познания на чужди рецепти - несъобразени с българския опит, традиция, характер.

Трети избор би бил да се въвеждаме - за първи път от много време - именно й опит, традицията и характера на българина. И при това въвеждаме в себе си, спокойни да преразглеждаме всичко, извън. Да зададем основните въпроси: Кое е за нас най-важното, дали не определяме на нацията? Защо искаме демократично устройство, каква демокрация искаме? Каква са границите на личната свобода, каква са границите на икономическата свобода? Как въвеждаме в бъдеще отнашенията на българите с другите етнически в държавата? Как въвеждаме в бъдеще отнашенията ни с нашите съгражданици, масово изнеси се в други държави? Време е основни въпроси от чуждите да бъдат поставени отново. Дори препотвърдени отговорите в досегащите си вид, те ще хвърлят светлина върху това, което трябва да се направи.

Смятам се, че третият избор ще бъде извършен, за него се иска време, дебатване, получаване на безспорно съгласие и еднотен модус действа. Но силно се надявам, че народните въпроси, освен някакви частни промени със съвремен характер (обществени събития, например), се предизвикат, в епохата на социалните мрежи, "всичко време на интелектуалността" да настъпи най-накрая.

Хр. Б.

8 март 2013 г.

Изборът на "Култура"

17. София Филм Фест

7 - 17 - 24 март 2013 г.

Зала 1 на НДК, кино *Амалиер*, Дома на киното, Euro Cinema, Cinema City, Червената къща, Гъмоте институт
Цени на билет: 5-10 лева

**Сантиментална
изложба**

Митьо Солаков,

Негко Солаков,

Димитър Солаков

Галерия Sariev Contemporary
Пловдив

1 март - 30 април 2013

За изложбата - на страница 3

17. София Филм Фест

С документалния филм *"Витория"* на Любомир Младенов по сценарий на Иван Попиерев в програмата на най-малкото киносъбитие у нас - 17. Международен София Филм Фест. Ще се състои от 7 до 17 март 2013 в София, Бургас и Пловдив. Фестивалните проекции ще продължат до 7 април в Дома на киното.

Наградата на София ще получи Коста-Габрас, Паоло Табини, Йос Спелмане и Идак Фини. Членове на международното жури, което ще оцени 12-те филма от конкурсната програма и 12-те кандидати за Наградата за български кинематографичен филм, са режисьорите Ицхим Устагоу (Турция, председател), Микослав Момчилов (Сърбия) и Константин Божанов (България), актрисата Ада Концеску (Румъния) и продуцентите Майк Дауни (Великобритания).

За трета поредна година 2 премиерни български филма ще участват в състезанието за Големата награда (първи и втори игрален филм на режисьори от целия свят): *"Побит на камелена"* на Емил Христов и *"Джулай"* на Кирил Спанков.

За първи път Наградата за най-добър български кинематографичен филм се осигурява от Фондация "Роберт Бош", "Чучков Брадърс", "Камера" и LVT. Селекционната комитет, определяла 12-те финалиста в конкурс, е в състав: Светлин Драганов (режисьор), Петя Александрова (филмов критик) и Неца Морфова (режисьор, последният носител на наградата James за 2012).

Наградата за балкански филм ще бъде определена от жури в състав: Дори Дърст (Унгария, продуцент), Дени Коте (Канада, режисьор) и Росица Вълкина (България, продуцент).

Конкурсът за документален филм ще бъде поканен в Червената къща - новата фестивална локация. Него ще оценява жури в състав: Кайра Яхо (Финландия, продуцент), Инес Василиев (Хърватия, продуцент) и Иван Метев (България, режисьор). За първи път Наградата за документален филм ще бъде осигурена от международния кинофестивал "Минимал", а за втора поредна година в рамките на СФФ ще бъде представена и специална програма от изложби, избори от документалния фестивал в Брюксел.

Сред най-оактивните филми на фестивала са "Албон" на Михаил Ханска, "Пелар прибила да умре" на братя Табини, "Капитан" на Коста-Габрас, "Пеня" на Ким Ко-Дук, "В къщата" на Франсоа Озон, "Ловът" на Томас Винтсберг, "Партството на пълнолуние" на Уес Андерсен, "Коп-Тук" на Йован Ронинг и Еспен Сандберг, "Краски и черни" на Николай Арска, "Вик и Флавиана мичка" на Дени Коте, "Един от животни на събирател на Желатин" на Даниел Танович, "Космополис" на Дейвид Кроненберг, "Хичкок" на Саша Джервази, "Триба ти единствено албон" на Сузана Бюер, "В мислата" на Сергей Лозница и др. Създава е документалната ни селекция "Цвѣтанка" на Юлия Табова (българският президент в Документалния конкурс), "Какво стана с нас" на Атанас Кириков, "Оркестърът на София" на Росен Еленов, "Който търсеше е сам" на Ралица Димитрова, "Духът на Свѣт III" на Васил Ганев, "Паметника и неговият брат" на Тамара Пешерска, "Алор Бънди от София" на Иван Трайков, "В търсене на прашини" на Николай Иванков и "Накаран да замлъкне: Георги Марков и убийството с чарш" - който ще бъде представен от режисьора Каузе Дехка.

К

Семейни истории, статия. Автор: Светлана Куомджиева
в. **Култура**, 8 март 2013
<http://www.kultura.bg/bg/article/view/20707>

Из Сантисментална
изложба

Космиче
от време

Семейни истории

Сантиментална изложба, Митьо Солakov, Негко Солakov, Димитър Солakov, Галерия Sariev Contemporary - Пловдив, 1 март - 30 април 2013

Изложбата е наистина сапуненичката, последвана от сапуненичката разказвач за семейните традиции, обичаи, пътувания, детството... Така през много личното в изложбата "Сариб" се слива физично на прима художници от три поколения - Митко Солаков, Негко Солаков и Димитър Солаков. Признавам ви, не вярвам, че може от тази семейна история да произлезе нещо повече от механичен сбор на произведения - скульптури, рисунки, фотографии, малко текст. Дисапункта между примата ми се струва, че е в изложбата, а не в историята. Историята е истина, но Солакови опростява очакванията ми, бабазките в тълно единение помежду си и на формално, и на сюжетно ниво. Неслучайно споменавам "clocks". Изложбата на примата художници е построена върху три нарастващи. Мажките нарастващи се случва в реално време и разказва една истинска история за сока от домашно отелени домати, за бечерите в усамотените къщи, за времето, което е в единият и в другият атом, за края на живота и смъртта на бащата. Най-малкият е млаък коломто мравка и изглежда като фантастична приказка, която бащата е съчинил специално за сина си и разказва в серия от рисунки. А домажикт обхваща сложните исторически криблации на няколко десетилетия и изпъзва цялото се възпри за присмешливостта, за промените в езика, за промените в живота, за промените в емоциите му спрямо контекста на периода и на мястото. Сабяването между прите се получава чрез възникнала апроприация между авторите, в която трупно могат да се разграничат не само отгледните произведения, но и последователността. Краят на единия нараства засеща началото на другия, така че пратва възможност дъто синът да създава бащата. Върху всеки от трите нарастващи се случва едно десетилетие, което прехваща нуждата да се обосновава всяко бубисение по определена концептуална логика, оставя въздух и място за шипициата и емоциата.

за привличане на съзнанието и емоциите на зрителя. Съществено за развитието съществил в изследването на разликите в изкуството на другите произведения, намесването на неочаквани изсти в на пръв поглед натури не съществителни форми да типични позвати в работата на Негово Соколов. Използва в 8 нарративните си инсталации. Защото няма нищо чудно, че взаимоотношението между изцялните пластмаски на та-на му, собствените му рисунки и живопис и виедната си сина му сега с така предцило обмислено и балансирано. Но обикновено, невястими от мащаб, броя на детайлите, откъснатостта и изнедаване, Негово Соколов разказва от първо лице. А в тази изложба, която е в изключително интересна форма, изключително краи на изстията за творчеството. Така изцялния смисъл, може постепенно да изстията от екзистенциалното лутане на артиста или "Човекът - мравка" във виедното на Димитър Соколов през събояването си с прекратено в рисунките "Скупкултури и мравки" на Негово Соколов до еманацията на същото това прекратено в алушена от виедната изобразителност изцялния форма от пластмаските на Митньо Соколов (групирани в този ред в "Детелин сантиментална компекта"). Или да разтвори роматичната, в която пътя заедат на сега, в спената за изцялния форма, която е директно изцялния форма на изцялния форма на изцялния форма, която неговото дорещо червено изцялния. Може също да се фиксира само вярно развитието на този бже също емоционален, вярно "сок от залез" от гвие виедта "Доматен сок" и "Сантиментален залез" на Димитър Соколов, през живописния пейзаж на Негово Соколов "Залез (Боруйки)" до "рези-межда" - самодестоно приспособление за затваряне на буталки на Митньо Соколов. Може да се затвори и само на повърхността, в съзидание на изцялния по пластмаските на Митньо Соколов, които преабват в съществуването си изцялния форма, която е директно изцялния форма на изцялния форма, която неговото дорещо червено изцялния. Може също да се фиксира само вярно развитието на този бже също емоционален, вярно "сок от залез" от гвие виедта "Доматен сок" и "Сантиментален залез" на Димитър Соколов, през живописния пейзаж на Негово Соколов "Залез (Боруйки)" до "рези-межда" - самодестоно приспособление за затваряне на буталки на Митньо Соколов. Може да се затвори и само на повърхността, в съзидание на изцялния по пластмаските на Митньо Соколов, които преабват в съществуването си изцялния форма, която е директно изцялния форма на изцялния форма, която неговото дорещо червено изцялния.

Но това, което ме привлича най-много в изложбата, е пълното анулиране на времето. Без да губят нищо от артистичната си индивидуалност, авторите са премахнали поколенческата дистанция помежду си и са си разменили историческите отрязъци, отъзнавайки най-пълноценно силата да надгледват техните усещания, която им дава близостта им.

Светлана Куломджиева

Дж. К. Роул

Освен всички жанрове
разделена в съвременна
романистика, както
изглежда, можем да гово-
рим за два типа автори:
едните пишат кратки, а
другите - дълги романи.
Д-р К. Рузвигт отпреди
е сред вторите. Нейши-
ят пръв роман за възра-
стни беше дългоочаква-
но събитие, организиран
така, че книгата да се по-
яви едновременно във
всички страни. И вестна-
та стана ясно, че дългото
писане е било мотивирано
с две неща. Едно е
обемът на книгата - 450
страници в по-голям от
обичайния формат: дванадесет

За какво е нощта с въпроси- телна

Рейника
Южана

"За какво е ништа" от Майкъл Уелър. Превода Харалампи Аничкин. Режисьор Николай Поляков. Сценография Невена Белева. Учасиват Милена Живкова и Ивайло Герасков. Театър "София".

Хубаво знаеше: "За какво е нощта". Без въпросителна. Не е често явление доброто познание. Дори на добре написаните пиеси. А Уелър бе съвмислен е опитен драматург и неговата пиеса "За какво е нощта" (2002) е убедителен аргумент към това твърдение. Макар и написана в България, той има многократна пиеса над дълга си. Едва ли обаче никой може да гатмине самота на неговата "Коса", която Форман избира за мизанстия си филм 11 години след премиерата ѝ и го казва за сценарист. Такаъв впрочем е и случаят с Питър Шафър и "Амадеус". Не знам дали Уелър е по-интересен от Шафър, но е също толкова важен майстор на диалогов, който, по сизмата на уселената стара традиция на модерната драма, произвежда заблестяващи свят на думи. В България, където театралният живот е счупен, нията между хората, респективно - промяната в ситуацията. В която те са поставени.

Майсторът е Усър на психологическия анализ. От неговия възникват образите на персонажите в "За какво е нощта". Прозитецът от класическия драматургичен школа на Тенеси Уайлямс (макар и без изобилно изключително умение да откъква най-потайните чувства, разкритията му са доста интересни, потвърждават, аутентични, убедителни, емоционални). Майсторът е поет за стасните преживявания и за дълбоките травми в живота на двамата средни представители на средната благоденстваща американска класа - Меланиа Мей и Адам Пендент. Тя е Ашри - свързва на наследник на Бемиспери империя, а той е Адам - преуспяващ архитект, който се опитва да реализирам нископознатия си външношанс да реализирам нископознатия си външношанс. И двамата сега са с провадени настоящи бракове, майсторът да не е разбъркан, а той да се е разделил с библията си. Та "За какво е нощта" е заглавието, което, въпреки очевидната си глумителност, неубедителност, "капканска" емоционалност, емоционалност, което двамата имат, освен за себе си, ний-вече за прозрения и откупуване на истини за себе си и живота си - кой до къде е стигнал, какво се е случило с него, какво са постигнали и какво е цената, възможна ли е промяна, колкото и за двамата е ясно, че набиращи, анализирани и изяснявани могат да се окажат по-силно от стипендията.

Како казах, тоа е пусса за човека от средната класа, която, както цял свят отко от себепознати пусси и цял широкост от добри глобални ВР-сервали, представя хората във всичките им мрежи от най-базисни и нормални взаимоотношения и последиствити от направените от тях избори, а в представянето им сега бележи и новостта на психологическите с дистанция към своето и дори с изблизна ирония.

За него не е типичен интересът към подобни тип добре скроени психологическа драматургии. Когато поставя психологически драми, казано беше със "Сексуалните невротиче на мексикане рошиса" на мадам ифебел и "Сексуалните невротиче на мексикане рошиса" на мадам ифебел, то е по-близко до обществото и връзката им с промяната в съвременните отношения и психиката на хората, което, тъкмо от невротиче им. В "Тураниде" се проба в сериалната естетика върху проблемите на съвременните жени, а пък Веледзана е по-близко до обществото и връзката им с промяната в съвременните отношения и психиката на хората, което, тъкмо от невротиче им. Вероятно опит за нещо друго - да работи с актьорите в илюстриане на отношенията между героите и изразяването на адекватата им в анимата на едно откровено психологическо гетифице. Не може да се каже обаче, че изпълнението на Ивайло Герасков и Миленка Гераскова е по-близко до обществото и връзката им с промяната в съвременните отношения и психиката на хората, което, тъкмо от невротиче им.

В изобразяването на чувствата и да се съобразят с необходимостта за подобно малко просторостатичко

Николай Поляков е създал все пак някаква иронична дистанция към сериалния привкус на сюжета, накъсвайки действието с рекламни субтитри в червено, които втръпят над сцената. Иронията може да се разбере и така - нощта е за секе, равностетки и прозрения, за гледане на сериали или ходене на театър. А изборът естествено е личен.

Виолета Дечева

Дж. К. Роулинг, само за възрастни

[illegible]

ду технічні членове. Гук

[illegible][illegible]

Милене Кирова

Патентната
напаст | ©

не подозиращи фирми и ли-

На мукумата има понагат најчесто маќи компании, отплатејќи се за започнат сопствен бизнис, или крајно, учредување, компании, поврзани Wi-Fi волонтери, на пример, или поврзани стандарти, распространети офисни технологији како скенери и шемели.

Трошоците се наплати и се поврзани со тоа што се поврзани за салимоте се постојат определени имена на дометите или тиропски име на компанијата си. Наскорно постојат популарноста в Америка токму на Адам Карп, кој домерсијално е поврзан со HostWork зародиш. Карп, постојат - илустрирано на радиомисети през интернет. И не само то, но и самите разработени на меканосите саа дометни заради "наказаност" до разработени модими приклучоци, како и дометност заради работи. Честите дометни саа и офиси, поврзани за дометност т. нар. мрежови скенери. Мрежовите скенери саа популарни заради уредноста, което предизвика виртуализација на офисите, дометност на дистанција. Се потврдуваат по-брза и ефективна организација на об-

мента на документите, съчетавайки функциите на имейла, факса, принтера и обмяната компютрите при съответното партньорство и между различни марки офис техника - Kodak, Fujitsu, Canon.

С патентирани технологии всеки се оправя както може, но най-лесно им е на големите компании, които могат да си позволят дукса да плащат на трола, за да избегнат истинския дял в съда. Взимат се и колективни мерки. Компанията Cisco Systems,

Google, Hewlett-Packard, Motorola, Sun Microsystems, Telefon AB, Ericsson и Verizon Communications редуцираха ризика от водене на скъпи дела, като създадоха Allied Security Trust с цел закупуването на тези патенти, които са важни за техния бизнес. Таксата за участие обаче е висока, а и зарадните суми не са по силите на всеки желаещ да участва.

Среду патентните про-
лове във фармацевтиката
и медицината пък се пол-
зва суперкомпютърът - IBM
Watson, експирал със
специални софтуер Strategic
IP Insight Platform (SIIP),
който претърпява огромен
обем от информация за па-
тенти и публикации в пе-
риода от 1976 до 2000 г.
Разполагайки с нея, учени-
те могат да се занимават
с наука, несобстоуващи
от пролове. Недостатък
на този метод е, че и са-
мите патентни пролове
могат да се окажат усе-
нни от SIIP при намиране
то на компании, узаими
към патентни цове.

В последната седмица на февруари Американският Конгрес направи най-сетем сериозна стъпка – висуе от SHIELD Act (The Saving High-Tech Innovators from Egregious Legal Disputes).

Това е първата законодателна мярка срещу патентните тролове и тук целта е изрично да се предотврати всякаква злоупотреба в която заради невъзможност на пациентите или необходимостта претеча за нарушение, да е принуден да плати всички разходи по делото. Особено нещата не могат да продължават по старому, но и предпоставките за съществувание на пациентите тролове не са изчезнали.

Райна Маркова

Семейни истории, статия. Автор: Светлана Куюмджиева
в. **Култура**, 8 март 2013

<http://www.kultura.bg/bg/article/view/20707>

Начало Събития Новини За нас Контакт Магазин Меню

СЪБИТИЯ

Разговор с Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова

2 Март 2013 / 3 Февруари 2013
11:00
artnewscafe

В събота на 2 март в artnewscafe ще се проведе отворен разговор между авторите Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова. Разговорът се организира по повод изложбата "Сантиментална изложба" в Галерия Sariev Contemporary, която ще бъде открита на 1 март. Изложбата представя за първи път в едно пространство творбите на трите поколения творци - Митьо Солаков, Недко Солаков и Димитър Солаков.

Artnewscafe
ул. Отец Паисий 38
Пловдив 4000
www.artnewscafe.com

SARIEV Contemporary,
ул. Отец Паисий 40
Пловдив 4000
www.sariev-gallery.com

В разговора между Яра Бубнова, Недко и Димитър Солакови ще се опитаме да разберем как се създават поколения артисти в едно семейство; има ли разлика в поколенията, когато става въпрос за ролята и мястото на художника в обществото; влияят ли си творците помежду си, когато са в една семейна линия.

Share

Ще искаме от Недко Солаков да си припомним с нас живописните работи, правени за децата му. Ще научим защо и къде пише имената на децата си в инсталациите и каталозите си.

Гостуващите автори ще ни разкажат кои са им предпочитаните пространства за изява, къде са разликите и припокриванията. Ще се потърси значението на сантимента и специфичните му лични измерения. Животът в изкуството при Недко Солаков и изкуството в живота при Димитър Солаков.

Входът е свободен, местата ограничени.

Биография на участниците:

От началото на 90те години на 20 век НЕДКО СОЛАКОВ (р.1957г. в Червен Бряг, България, живее в София) участва в изложби по целия свят. Негови работи са показвани на Aperto'93 (Биенале във Венеция); на 48-то, 49-то, 50-то и 52-то Биенале във Венеция; на 3-то, 4-то и 9-то Биенале в Истанбул; Сао Паоло'94; на Манифеста 1, Ротердам; на 2-то и 4-то Биенале в Гуангджу; на 5-то Биенале в Лион; на Sonsbeek 9 в Арnhem; на 4-то и 5-то Биенале в Цетинье; на 1-то Биенале в Лудж; на 7-то Биенале в Шарджа, Обединени Арабски Емирства; на 3-то Биенале в Тирана; на 2-то

<http://www.artnewscafe.com/events-detail.php?id=91>

Разговор с Недко и Димитър Солакови и куратора Яра Бубнова.

Artnewscafe, 3 февруари 2013

<http://www.artnewscafe.com/events-detail.php?id=91>

Биенале в Севиля; на 2-то Биенале в Москва; на Документа 12; на 16-то Биенале в Сидни; на Prospect 1, Биенале в Ню Орлиънс и на Биеналето в Сингапур, 2011; на Документа 13;. През последните години авторът има самостоятелни изложби в Museu do Chiado Лисабон; Stichting De Appel, Амстердам; CCA Kitakyushu, Япония; Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofia, Мадрид; The Israel Museum, Йерусалим; Centre d'Art Santa Monica, Барселона; Kunsthaus, Цюрих; Castello di Rivoli, Риволи; Градска Художествена Галерия, София и Galleria Borghese, Рим. През 2003-2005 самостоятелната му изложба "A 12 1/3 (and even more) Year Survey" бе представена в Casino Luxembourg, Rooseum, Малмьо и O.K Centrum, Линц, а през 2008-2009 изложбата му „Emotions“ бе показана в Kunstmuseum Бон, Kunstmuseum St. Gallen и в Institut Mathildenhoehe, Дармщат. През 2011-2012 неговата най-голяма до сега ретроспектива "All in Order, with Exceptions" е представена в Ikon Gallery, Бирмингем; Fondazione Galleria Civica, Тренто ("All in (My) Order, with Exceptions"); S.M.A.K., Гент и Fundação de Serralves, Порто.

ДИМИТЪР СОЛАКОВ е роден през 1987 г. и завършва Нов Български университет, София. Използва основно медиата на фотографията и видеото. В работата си изследва връзката между природата, урбанизацията и човека, поставен между двете. Творбите му могат да бъдат както много лични, така и съвсем дистанцирани, от позицията на страничен наблюдател. Негови фотографии са участвали в редица международни изложби, част от които са: "The Power of Doubt", Times Museum (Гуанджоу, Китай), Bienal de Cuenca XI (Куенка, Еквадор), PhotoEspaña (Мадрид, Испания).

ЯРА БУБНОВА е куратор и критик на съвременно изкуство. Родена е в Москва. Работи в Националната галерия за чуждестранно изкуство, отдел Източно-европейско изкуство и преподава в Софийския университет Св. Климент Охридски, магистърска програма Изкуства и съвременност (катедра Културология). Тя е създател и директор на Института за съвременно изкуство — София. Яра Бубнова е куратор на над 20 международни изложби в областта на съвременното изкуство, както и на българското национално участие в 48 Венецианско биенале, Венеция (1999); 3 биенале в Цетине, Черна гора (1997); 4 Международно биенале в Санкт Петербург, Русия (1996); 4 Международно истанбулско биенале в Истанбул, Турция (1995); 22 Международно биенале в Сан Пауло, Сан Пауло, Бразилия (1994).

Идеята
Кафе Кафе ООД
Персоналът
Пресата за нас

Събития
Новини
playlist
Бюлетин

Изтегли менюто
Промоция
Магазин

Контакт
Facebook
Twitter

RSS събития
RSS новини

Copyright© 2009 artnewscafe